

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

JAKE BURT

Salutări **DIN**
PROTECȚIA
MARTORILOR!

Traducere din engleză de
Laura Guțu

**STORIA
BOOKS**

Respect Ah, și dacă citești toate astea, gardianule, salut!

Glumeam, nu am furat creionul! Pe bune!

Mi-e dor de tine pentru a o sută treizeci și treia oară,

Nicki

P.S. Încă îmi mai păstrez toate aventurile pentru tine!

Capitolul 1 UN FEL DE ACASĂ

Lucrez la facerea unei lumi. Am munții și văile, un ocean și continente. Însă este un proces anevoios, din moment ce îmi folosesc doar mâinile. Bine, mâinile și două mingi de tenis.

Pe măsură ce lucrez, mă plouă cu bucăți de tencuială, dar nu îmi pasă. Îmi sap șanțurile doar un pic mai adânc, îmi scobesc drumurile un pic mai departe, iar când reușesc să desprind o bucată mai mare, obțin lacuri și dealuri noi. De fiecare dată, le dau nume: Lacul Nickisia. Muntele Andrew. Trenchbull. Ceva din acel *tacatacata* al mingilor pe tavan, din dansul mâinilor mele în timp ce arunc din ce în ce mai rapid, până nu îmi mai văd degetele, are efect calmant. Mâini iuți. Mereu am avut mâini iuți.

— Doamne, Nicki... mai încet! Cum aș putea să fac chestia asta? Nici măcar nu pot să mențin mingea în mișcare. Tu arunci două deodată.

Le prind pe amândouă și îi arunc o privire plină de părere de rău lui Emmy.

— Ai nevoie de timp și de exercițiu, îi sugerez. O să reușești.

— Până să reușesc eu, mă adoptă iar, Nicki. Și abia am primit și eu patul de sus!

— Dacă ajungi să stai aici cât am stat eu, o să fie

— Îmi... îmi pare rău, Nicki. Nu mă refeream la asta...

Îmi legăn picioarele peste marginea patului și îmi dau drumul pe ciment. Instantaneu, degetele de la picioare încep să caute papucii și îmi îndes picioarele în ei cât de repede pot. E mijlocul lui octombrie și afară este deja minus un grad, iar tot frigul ăsta și-a stabilit bucuros reședința în podeaua noastră. Îmi arunc o cuvertură peste umeri, pentru orice eventualitate, și mă strecur în patul lui Emmy.

— Nu-ți face griji. Glumeam doar, Emmy.

— Eu nu glumeam. Sunt varză la asta.

— Nu la fel de varză ca mine când vine vorba să mă lipesc.

A *ne lipi* – așa îi spunem noi. Copiii norocoși se lipsesc de familiile adoptive. Eu par să fiu acoperită de dizolvant de lac de unghii sau ceva de genul ăsta. Am fost la cinci familii – pe numărate – în cei cinci ani de când a murit buni și am stat în Centru tot atât de mult timp cât am petrecut și în case. Nu e ca și cum aş avea cine știe ce povești de groază de spus – nu am fost lovită, lăsată să mor de foame sau atinsă de nimeni. Uneori, lucrurile pur și simplu nu merg, iar asta s-a întâmplat și în cazul meu. Bine, de vreo două ori *chiar* au apărut probleme legale în ce mă privea, dar în restul timpului? Fonduri, contracte de închiriere expirate – ce naiba, una dintre familii a fost deportată la două săptămâni după ce m-am mutat.

Toți au fost destul de drăguți. Doar că nu m-am lipit eu. Într-un final, Emmy aruncă mingea de tenis și se încolăcește în jurul pernei ei cu Minnie Mouse.

— Mergi cu mine la cursul de arte de dimineață? mormăie ea în urechea lui Minnie.

— Dacă reușesc să termin de despachetat, da. Wainwright mă tot bate la cap cu asta. M-am întors de două săptămâni și încă nu mi-am golit valiza. Îmi fac iluzii.

— Știu! Nici măcar pe Lăbuțefinuțe nu ai scos-o!

Se referă la Donșoara Lăbuțefinuțe McPisipuf, unicul animal de pluș ce mi-a rămas din întreaga menajerie din copilărie. Buni a mea îmi cumpărase multe altele – Cățelușul Cuț, Findango, Catifea-de-ai-vrea și Mutră Morocănov erau câteva dintre ele. Parcă o mai văd încă pe Wainwright cum îmi explica mie, cea de nouă ani, că și ele au fost date spre adopție. Mi-a plăcut să mi le imaginez găsindu-și familii noi și copii cu care să se joace. Desigur, asta era înainte de a ști că există Goodwill.

— Cred că s-a acomodat acolo înăuntru, gândesc eu cu voce tare. Nici nu o condamn.

— Casa unei lady nu poate fi într-o valiză! exclamă Emmy, făcându-și aer ca o sudistă mândră.

Cu buclele ei blonde și gura micuță, chiar pare una.

— Ar putea fi, dacă acelei lady îi lipsește urechea stângă și îi curge vată de la subraț, îi răspund.

Așa și e. Aproape un metru de îndesătură mult iubită și cu cocoloașe, Lăbuțefinuțe este trecută de câțiva ani de vremea domnișorelii. Îmi târșai picioa-

rele până la valiză și o scot ușor din harababura de blugi, șosete, cărți și brățări. Vârfurile degetelor mele găesc automat peticul de catifea de pe burtica ei și o cercetează, evitând cu grijă găurile și micile rupturi. Îmi amintesc să caut o carte despre cusut și reparat materiale – Lăbuțefinuțe are de mult nevoie de o schimbare de imagine, mai ales acum, că s-a retras din afacerea cu furțișaguri.

Emmy mă întreabă dacă vreau să iau micul-dejun, dar nici măcar nu m-am îmbrăcat încă, așa că o las să meargă înainte. Fac un pic de loc în mijlocul păturilor pentru Lăbuțefinuțe și o cuibăresc acolo, apoi alunec pe papuci de-a lungul cimentului până la micul meu dulap. Răcoarea din aer sugerează că e nevoie de pulovere și gece, deși, din nu știu ce motiv, îmi fac cu ochiul colanții, fusta lungă și neagră tivită cu paiete și un tricou alb. Iau pe mine un hanorac cu buzunare mari și îmi pun cerceii cu cristale Swarovski ai bunicii mele, pentru orice eventualitate, apoi fug la micul dejun.

Toate camerele din Centru sunt pe un hol lung. Wainwright l-a aranjat astfel încât tot spațiul pare să fie o cronologie a vieții copiilor. La capătul nostru, unde sunt camerele băieților și ale fetelor, pereții sunt tapetați cu fotografii cu familii. Cele mai multe sunt din anii 1980, când s-a deschis Centrul. Sub fiecare fotografie este câte o plăcuță din alamă, pe care scrie numele familiei, numele copilului și când a fost adoptat sau adoptată. Mai departe pe hol, fotografiile devin din ce în ce mai actuale. Cea mai tare parte e că poți să vezi cum s-au schimbat lucrurile de-a lungul timpului, cum ar fi hainele sau frizurile. Știi șopârlele alea

cu volănaș care-și desfac repede pielea gâtului ca pe o umbrelă gigantică pentru a speria prădătorii? Așa era părul fetelor în anii 1980. Nu știu pe cine voiau să sperie, dar pun pariu că au reușit.

Pe măsură ce înaintezi pe hol, părul arată mai bine. Spre capăt, lângă bucătărie și atelierul de creație, sunt cele mai noi fotografii. A mea nu este acolo, din moment ce nu m-am lipit. Wainwright nu ne lasă niciodată să vedem momentul în care ne dă jos fotografiile, când ne întoarcem, dar am auzit-o trăgându-și nasul în baie după ce o face. Cred că suferă aproape la fel de mult ca noi.

Trec pe lângă treizeci de ani de tunsori bob, castroane și bretoane, în drumul meu spre un covrig, și fix când mă întorc cu covrigul în gură și câte o cutie de lapte în fiecare mână, dau cu ochii de tip. Sau mai degrabă Tipul. Șoptesc un „Uau” printre secara dintre dinți. Tipul este genul ăla care are vreo doi metri, dar pare de trei. Ai putea așeza confortabil patru copii pe umerii lui și o tavă de cantină perfect echilibrată fix în freza militărească. Mă localizează și întinde mâna să-și tragă ochelarii un centimetru mai jos pe nasul mare, ca un aspirator de oxigen, ca să mă poată măsura din priviri. Îi ia o secundă care pare un secol.

Mă agită. În ciuda frigului, poartă un tricou polo negru cu mânecă scurtă și cu o stea ca o insignă de șerif cusută pe el. Curea neagră, pantaloni negri, pantofi negri. Zici că-i în uniformă. În plus, de curea îi atârnă un toc de armă. Prin piele iese clar în evidență mânerul butucănos de plastic, cu galben și negru, mai ceva decât acul unui gărgăun. E mai mic decât un

pistol, dar suficient de mare cât să pot citi cuvântul „electroșoc” pe o parte. Toți indivizii în uniforme îmi dau ticuri nervoase, dar mai ales cei înarmați, așa că degetele încep să-mi bată în cutiile de lapte, iar cele de la picioare mi se chircesc în papuci. Da, știu că n-am făcut nimic rău de curând, dar tot am senzația asta neplăcută.. E un fel de strângere, ghemuită în spatele inimii, deasupra intestinelor și în sinusuri, peste tot în același timp. Odată ce degetul mare de la mâna stângă începe să se bâțâie, știu că trebuie să dispar de acolo. Așa că dau colțul în viteză și mă ascund în atelierul de creație.

Atelierul de creație este mititel, doar o masă și patru scaune. Are totuși destul de multă culoare – este tapetat cu desene cerate și încrețite, făcute de-a lungul anilor de copii. Domnul Jordanson nu aruncă nimic. Fie ea și o mângălitură făcută de-un copil de trei ani, el tot o lipește pe perete. Ne place de domnul Jordanson fiindcă ne face să ne simțim ca niște mici Rembrandt. Când îi văd pe el și pe Emmy, mă mai calmez un pic, dar Tipul de dincolo tot îmi stă pe creier. Potențial părinte sigur nu e. Îmi așez covrigul și laptele jos și îmi ascund mâinile la spate.

— O, nu... șoptește Emmy.

E cam singura care-mi observă ticurile nervoase.

— O să fie bine, mormăi.

— Bun, spune ea și îmi zâmbește cu compasiune și încă ceva.

A desenat jumătate de copac și probabil într-o secundă va avea iar nevoie de creionul verde deschis, dar l-a plasat la marginea mesei, chiar după cot. Se

întoarce puțin cu spatele la mine, prefăcându-se că ascultă la ce-i explică domnul Jordanson Hallei, cea mai nouă apariție la Centru și experta casei într-ale baseballului.

Emmy e o prietenă bună... Creionul dispăre înainte să observe cineva, iar eu îl țin în buzunarul cel mare și vechi, frecându-i vârful – cald încă de la hașurarea ei viguroasă – cu degetul mare de la mâna stângă. Nu mai tremur și pot respira din nou.

— Uite, Emmy... ți-a căzut creionul, șoptesc, iar ea îl ia înapoi, mulțumindu-mi.

Am spus oare până acum cât de mișto este Emmy? Acum, că mi-a trecut pornirea, nu mi-e greu să iau scaunul din fața Hallei și să mă instalez în el.

— Ai nevoie de o foaie de hârtie, Nicki? Facem grădini-fantezie, mă anunță domnul Jordanson și arată spre lucrarea Hallei.

Halla a desenat copaci care ies din tavan, o bătă de baseball care iese dintr-un ghiveci și un fel de monstruoșitate agățătoare. Ora de creație este o glumă. Practic, ne gândim la ceva de desenat, apoi tot grupul trece la treabă. E banal, dar așa ne mai trece timpul și avem ocazia să mai stăm de vorbă puțin. În momentul de față, fix de asta avem nevoie.

— Deci, zic în treacăt, l-a văzut cineva pe tipul ăla mare de pe hol? Arată de zici că face parte din Beretele Verzi*.

— L-am văzut! izbucnește Emmy. Pun pariu că ia steroizi!

* În original Green Beret, denumire dată membrilor celei mai bine pregătite și temute unități a Forțelor Speciale Armate ale Statelor Unite ale Americii (n.t.).

— Alex Rodriguez* a luat steroizi! adaugă Halla.

Da, cam așa decurg de obicei conversațiile noastre.

— Haideți să schimbăm subiectul, ne sugerează domnul Jordanson și încearcă să-i vorbească Hallei despre desenul din puncte.

Mă trag mai spre Emmy și șoptesc:

— Deci *chiar* l-ai văzut? Ce părere ai?

— N-are cum să fie aici să înfieze. Ai făcut ceva?

— Nu. Tu?

— Nu...

— Și atunci ce cauți în fața camerei de tranzit?

— Nu-s sigură. O fi vreun inspector sanitar?

— Oare îți rupe picioarele dacă te prinde cu nereguli?

— Hm! pufnește domnul Jordanson, pironindu-ne cu privirea.

Se uita în continuare și când ne-am ridicat privirile a doua oară. Așa îți dai seama că un profesor e pe bune. Dacă unul spune să faci liniște, aștepti treizeci și cinci de secunde, apoi ridici privirea. Dacă profesorul nu se mai uită la tine, poți începe iar să șușotești. Dacă este cu ochii pe tine, ar fi bine să-ți ții gura.

Spășită, îmi mușc buza de jos și îi mai arunc o privire lui Emmy fix în momentul când scoate limba la mine. Încerc să-mi înăbuș un chicotit, dar îmi iese un fel de fornăit, iar Emmy râde pe înfundate. Începe și Halla și asta a fost. Nici Domnul Jordanson nu ne mai poate opri acum.

Dar Wainwright poate.

* Jucător profesionist de baseball

Deschide ușa, apoi bate în ea, așa cum fac oamenii mari – gen „salut, dau buzna, nu mă poți face să plec, dar e OK, fiindcă, hei, am *bătut la ușă!*”

Eu și Emmy ne crispăm. Wainwright nu prea întrerupe orele de obicei, iar fața îi e tare încordată, la fel și fruntea ei ridată.

— Vești minunate, spune ea încetișor. Nicki dragă, au venit niște oameni să te vadă.

Mereu începe anunțul ăsta cu „vești minunate”, dar a doua parte este diferită. Emmy mă împunge cu creionul, iar eu îl apuc din instinct. A observat și ea. De obicei, Wainwright spune: „E aici o familie care abia așteaptă să te cunoască!”

De obicei, Wainwright zâmbește.

Scaunul scârțâie când mă ridic, iar eu mă schimonosesc.

— Felicitări, Nicki, spune domnul Jordanson, în timp ce mă târăsc spre ieșire.

Încearcă să fie vesel, dar îi iese mai degrabă ca o întrebare în loc de o exclamație. Îmi pipăi stresată cerceul din urechea dreaptă și o urmez pe Wainwright afară din cameră. Nu mi-a trecut prin cap să mă întorc și să o îmbrățișez pe Emmy, să o găsesc pe Chrissy pentru un ultim joc de Uno, să o întreb pe Halla despre baseball sau să-i strâng mâna domnului Jordanson. Însă ar fi trebuit.

În definitiv, e posibil să nu-i mai văd niciodată.

CAPITOLUL 2

AI GRIJĂ CE-ȚI DOREȘTI

O urmez pe Wainwright spre hol, prefăcându-mă că nu observ că se oprește din metru în metru să mă măsoare din priviri. Încearcă să-și dea seama dacă sunt bine. Țin mâinile în buzunare, ca să nu vadă cum îmi zvâcnește degetul mare de la mâna stângă. Îl fixez cu privirea pe Tip, care încă mai stă la ușa camerei de tranzit.

El zâmbeste.

Eu nu.

— Wainwright, am făcut ceva rău, care-i faza? îndrăznesc să întreb în timp ce mă opresc la jumătatea drumului dintre prietenii pe care i-am lăsat în urmă și Tipul dinaintea mea.

— Nu, dragă, nimic de genul ăsta, spune ea, apoi își scoate ochelarii bifocali și îi privește chiorâș în timp ce curăță lentilele cu cardiganul.

— Atunci de ce mi-ai spus *dragă*? La fel și mai devreme, în atelierul de creație. Nu-mi spui niciodată așa.

Niciun răspuns. Mă ia de umăr și mă îndrumă mai departe. Cu fiecare pas, ajung mai aproape de Tip și asta nu mă ajută cu nimic. De aproape, e și mai amenințător. Când observ că în camera din spatele lui

este o femeie, tot în uniformă, intru în panică. Pare că oricât de adânc aș respira, nu primesc aer deloc. Îmi vine să o rup la fugă, iar asta mereu înrăutățește situația. Așa că decid să fac ce știu eu mai bine.

— Bună ziua, domnule! Mă bucur să vă cunosc! cîrpes eu și întind mâna.

Îi iau ochii cu cel mai strălucitor zâmbet de care sunt în stare. Cu cealaltă mână îmi dau părul peste umărul stâng.

Pare surprins, exact cum era de așteptat. Bun.

— Da, Nicki. Și eu. Mă bucur să te cunosc, spune el, întinzându-mi o lăboanță să i-o strâng.

Numai că eu îmi trag mâna înapoi înainte ca el să o prindă și îl las așa cu ochii la palma sa, ca și cum ar căuta ceva în neregula la ele.

Hmmm... Știe deja cum mă cheamă. Probabil mi-au citit dosarul. Totuși, pun pariu că nu se așteaptă la ce urmează.

Tipul e atât de mare, încât e aproape imposibil să mă strecor pe lângă el. Dar profit de lucrul ăsta. Îmi las umărul să alunece ușor pe pieptul lui. Îmi sucesc capul doar cât să îmi fac cerceii să sclipească, iar mâinile mele trec la treabă. Odată ce am pătruns, îngrădădesc ce-am prăduit în buzunare și dreg totul cu un rânjet. Femeia stă la masă și frunzărește un teanc mare de hârtii.

— Bună ziua, doamnă, spun pe un ton cântat și siropos, dar ea nici măcar nu ridică privirea.

E dubios de la un capăt la altul, dar era de așteptat. Doar suntem în camera de tranzit.

Ironia face că locul este decorat astfel încât să fie cât mai liniștitor posibil – etajere pline cu cărți viu colo-